

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola ceļa vārdi jaunai nedēļai

9. janvārī

Tagad tā saka Kungs, tavs Radītājs, Jēkab, tavs Veidotājs, Israēl: "Nebaidies, es tevi izpirkšu, es tevi nosaucu tavā vārdā, tu esi mans!" (Jes. 43, 1).

Nesen, gadu mijā viens otram vēlējām laimi, droši vien, ar to domājot kaut ko labāku, nekā to, kas bijis. Bet Jaunā gada iesākumā jāatzīst, ka tikai dzīlākajā, garīgajā būtībā jauns laika loks var nest patiesas maiņas un laimi. Maiņas nevar nest atmiņas par bijušo. Atmiņas var stimulēt aktivitāti, bet tās pašas par sevi vēl nav aktivitāte. Laimei nepieciešams reāls ceļš uz priekšu.

Savukārt, pretēji ir ar negatīvām pieredzēm. Lai dvēselē kas atkal sāpētu, pietiek vien atcerēties sāpīgo, rūgto, nepatīkamo. Šādas atmiņas bieži traucē jauniem sākumiem un pilnvērtīgai attīstībai. Un, ja kādas robežas pārkāptas tikai abstrakti, teorētiski, bet ne iekšēji un patiesi, tad it kā jaunie sākumi turpina būt to pašu veco modeļu turpinājumi, un jauns laika loks, jauna diena tā arī nepiedzimst.

Tā, nereti gan reliģiozi, gan vienkārši – labi cilvēki bieži dzīvo modeļos, kas jau ir sacietējuši un nedzīvi, mēģinot restaurēt iepriekš pieredzēto, vai arī neskaidrās, bieži dīvainās ilūzijās par nākotni, bez savas paša konkrētas līdzdalības tagadnes veidošanā.

Jauns gads no mums prasa konkrētu piedalīšanos tajā, kas ir tagadne.

Bet Jaunā Gada iesākumā arī ir labi nomierināt savu sirdi un ieklausīties. Tik daudz kas no iepriekšējās pasaules ir neatgriezeniski aizgājis, un mēs nezinām, ko tieši sastapsim, ejot uz priekšu. Tādēļ, arvien lielāka kļūst nepieciešamība redzēt vairāk, dziļāk – meklēt, dziļāk iepazīt, izzināt realitāti.

Un uzticēties. Nevis kaut kam, bet Tam, kas tevi pazīst un sauc vārdā – visa dzīvā avotam – Radītājam; izjust dziļu pateicību par visu patiesi dzīvo, arī apzinoties, ka šis laiks nav un nebūs viegls. Šajā gadījumā “nosaukt vārdā” nenozīmē kategorizēt, ielikt rāmī, bet iepazīt. Tāpat kā mīlētāji viens otru iepazīst un nosauc vārdā...

Mēs esam mūžīgas, garīgas būtnes, kam jāiet cauri fiziskās pasaules ierobežojumiem, cīņām, maldiem, bet tajā visā labākais, ko tu vari darīt, ir tiekties būt radošam, lai saprastu sevi un pasauli, un atbilstoši tam veidotu sevi un pasauli.

Saskatīt to, kas notiek zem ārējā - kā sevi izpauž Radītājs, ieklausīties, meklēt patieso un gaišo, tiekies būt līdzdalīgam tajā – tas ir patiesess dvēseliskums, patiesa cilvēcība, tātad - laime.